

23. 11. 2016

POSTUPICKÝ OBČASNÍK

SINGL

ROZHOVOR

„No, tak já jsem
odchovanej
na Kissácích,
Iron Maiden,
Black Sabbath
a takový.“



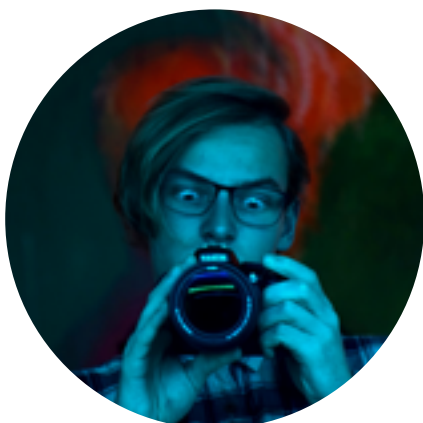
slovo úvodem

Právě jste otevřeli již druhé letošní číslo časopisu Singl. Ano, jeho vycházení je nepravidelné, proto občasník. Jsme totiž nuceni jako správní studenti chodit do restauračních zařízení, skákat na koncertech, pilně studovat, vyrážet do kopců a lesů za ještě trochou podzimu (Singl výlet podle šéfa Toma Malimánka) a pak teprve zasedneme k psaní článku.

Článků o naší škole. Toto číslo je nacpané tím, co se dělo a dít bude na Postupické. Jak dopadla poslední PP očima asociála Adél Bílkové a kdy bude příští, ať už ta pravá nebo levá (kulturní přehled Kuby Bielika). Jaké to vůbec je pořádat party, se dozvíte v rozhovoru s Tomášem Vaňkem.

A mnoho dalších akcí dějících se v chodbách našeho gymplu. Samozřejmě tu najdete i pár nepostupických věcí, kam zajít na koncert, výstavu. Komerčí prolezlý Desingblok, zelenající se Amerika nebo pokračování Cesty Jirky Eiflera. Pro poetické duše i stránky poezie.

*Na závěr rozhovor s ikonou tohoto čísla naším panem školníkem. O práci školníka i preferované muzice. A také musím poděkovat naší grafičce Kačce, za to, jak krásně vesmírně časopis vypadá.
Fajn čtení Vám přeji vaši šéfredaktoři.*



Tom Malimánek & Anča Stehlíková

obsah

KDE SE VZAL NÁZEV SINGL

1

#PP REPORT OČIMA ASOCIÁLA

2

ROZHOVOR S TOMÁŠEM VAŇKEM

3-4

DIA DE LOS MUERTOS

5

DEBATA NA POSTUPICKÉ: PRVNÍ V POŘADÍ

6

MÁJ V ŘÍJNU

7-8

POEZIE

9-11

ROZHOVOR S JAKEM

12

ROZHOVOR SE ŠKOLNÍKEM

13-14

PŘESTŘELKA ARGUMENTŮ

15-16

KULTURNÍ PŘEHLED

17-18

DESIGNBLOK

19-20

AMERIKA SE UŽ ZELENÁ

21

CESTA-POKRAČOVÁNÍ

22-24

Ptala jsem se šéfredaktorů, proč se školní časopis jmenuje tak, jak se jmenuje. Překvapilo mě, že ani jeden z nich vlastně neví, jednoduše to tak je. Jsou kolem toho mnohé legendy, ale nedá se přesně určit, kde je pravda. Tak jsem podobnou otázku položila našim spolužákům.

Proč se podle tebe školní časopis jmenuje zrovna „Singl“?

Jelikož jsme škola ubohých samotářů a všichni jsou singl. Aby se nikdo necítil sám, tak studenti vytvořili poradnu „Singl“. Časem se z ní stal školní časopis.
Marie Kubeschová, 1. PB

Zakladatel toho časopisu nemohl najít holku, no a pořád na to myslel, tak mu vjelo do hlavy, že je to vlastně super název pro časák, jako že je ten časopis taky sám.
Oliver Ščurek, 1. PB

Nejdřív to psal jenom jeden člověk.
Ema Štěpánková, 1. PB

Myslím, že vznikl z anglického slova „single“, které by se dalo přeložit jako jediný. Řekl bych tedy, že je jedinečně jediný.
Dominik Medaľ, 1. PB

Zakladatel byl singl, tak založil tenhle časopis, aby ty svoje myšlenky mohl alespoň někam psát, když už je nemůže říkat přítelkyni.
Tereza Starková, 1. PB

#PP report očima asociála

V pátek, 4. listopadu se uskutečnila druhá Postupická párty v Baru Formanka.

Napad mě nápad, že bych se tam mohla jít podívat. Ale nepít.

Mým játrům by se to rozhodně nelíbilo.

Místo, kde jsem začala trávit čas, bylo venku před barem. A pozorování lidí, které jsem nikdy neviděla, ani na škole ani nikde jinde, stálo rozhodně za to. Jen občas jsem si nově příchozí tipla na prváky. Jednoduché pravidlo: 'Pokud někoho neznáte, je to určitě prvák.'

Sice krásně strávený čas, ale já chtěla nějaký bizár. Jít dovnitř by byl dobrý nápad, kdybych se nevžila do role asociála. Ne, že bych nebyla. Jen prostě moc lidí, hlasitá hudba, moc lidí a zase ta hudba. Možná by bylo lepší zůstat doma, s nohama na stole a u skleničky vína poslouchat Daft Punk. Ocitnout se vevnitř? Projít přes security, kteří splňují všechny požadavky na to být gorilkou bez vlasů. Nechat



se obalit plynem, který by měl aspoň trochu vzdáleně připomínat vzduch. A dýchat dehet, alkohol a pot? Ano, prosím.

Co to je za lidi tady a tady? Jen občas člověk narazí na někoho, kdo by mohl vzdáleně připomínat někoho koho zná. Za to můj parťák Patrik se za chvíli cítil jako ryba ve vodě. A občas se ke mně naklonil a zaječel mi do ucha: „Sakra Ady, já tu snad znám víc lidí než ty, a to na tuhle školu ani nechodím.”

Ano, díky.

Snažit se usmívat, když vás někdo sejme klikou dveří od hajzlu, když je otevře. Dělat že se ohromně bavíš, s lidmi, kteří na tebe sotva kdy promluví.

Možná mě zachránila ta veselá lékořice, kterou mi kdosi nabídnul.

A je to tady. Už se nám tu svléká jakýsi chlapec, což dělá vždycky na párty. Můžeme mu říkat Evžen, Jaromír nebo Lukáš. Na jménu pořádně nezáleží, protože jde o to, že by mu měl konečně někdo to oblečení přilepit na tělo. Aspoň jednou za čas.

Lidi jsou už tak moc na sračky, že je nestíhám a vzpomínám si na to, že jsem to taky dělávala. Kdysi. Pomalu už některé dámy vypadají jako mršiny, a krásnou metaforou je, že se na ně nejspíš začínají slétávat supové.

Ovšem, na některé se už nikdo neslétne. Kdo by si vyměňoval sliny s někým, kdo si právě propláchnul ústa HClkou.

A to mi připomíná větu, kterou kdosi prohlásil: „Ááá, už tu vidím mrtvé lidi.” Ovšem nejvíc to schytali ti, kdo si do té HClky sedli, když pomalu rozpouštěla lavičku.

A pak tu jsou takové úkazy, na které nikdy nezapomenu. Holka, co mluví o 4 oktávy výš než normálně. Holka, co normálně nemluví vůbec. A všichni ti další, kdo se válí na různých místech. Ať už ležící, nebo spící. Lze tu pozorovat některé prapodivné gerontofilství, pedofilství a možná i u některých zoofilii.

No prostě bavendo, jak někteří s oblibou říkávají.

Říká se, že v nejlepším se má skončit, protože zůstat tu déle, nejspíš bych étericky vyšuměla z podoby.

A kdo nevěří tomu, že se tohle všechno stalo, měl by se přesvědčit tím, že půjde na příští PP, na kterou se nejspíš můžeme těšit v prosinci.

rozhovor s Tomášem Vaňkem

Třetí měsíc školy a už dvě Postupické Párty jsou za námi. Obě dvě se uskutečnily v music baru Formanka a obě dvě má na svědomí jediný člověk – Tomáš Vaňek. Exkluzivní rozhovor s ním o organizaci PP, o poslední kalamitě, a jestli se vůbec dočkáme další akce ve Formance, se dočtete v následujících několika řádcích.



Proč ses rozhodl organizovat PP?

Vždycky mě bavilo chodit na PP, chyběl jsem pouze na jedné od té doby, co chodím na Postupickou. Bavila mě ta atmosféra, jak se sejdou lidi ze školy, ze školních nepřátel se stávají přátelé apod. K tomu mě vždycky bavilo organizovat různé věci nebo akce, teď se naskytla příležitost a té jsem se chytil. Jelikož na Postupické je tradice, že pořádání Postupické Párty přebírají maturanti, napsal jsem pár lidem z ročníku na facebook, udělali jsme skupinu a řešili, jak udělat PP, aby byla legendární.

Organizace tedy není jenom tvoje práce. Kdo se vlastně skrývá v "Postupická Párty" týmu?

Ohledně rad a tipů na párty mi pomáhají kluci ze Sexty B, které znáte jako Ňiños. Nicméně jsou tam i jiní lidé. Například: Matěj Trnčík (první fotoreport a na druhé PP - GoPro), Adéla Bílková (výzdoba), ty jako fotograf nebo Markéta Vaňková s Týnou Novákovou, pomáhali nám s organizací a výzdobou na první PP.

Nicméně musím vyzdvihnout moji pravou ruku Jakuba Svobodu, který pomáhá jak s organizací, tak i s radami a tipy, co udělat a připravit. On je takový viceprezident PP.

Jak ses dostal ke klubu Formanka?

Ten klub znám, jelikož bydlím v Hostivaři. Když jsme v září nemohli sehnat klub na první PP,

tak jsem tam zkusil zajít. Zeptal jsem se a klub nám vyšel se vším vstříc, tudíž nebylo co řešit.

Jak probíhá jednání s klubem, na čem se domlouváte?

Jednání je přátelské. Domlouváme se na organizaci a podmínkách, jak pro klub, tak pro nás.

Jak hodnotíš poslední PP? Co na to říkali majitelé Formanky?

Za sebe mohu říci, že to byla ta nejlepší party mého života! (smích) Né, samozřejmě to mělo nějaké mouchy, ale myslím si, že podle reakcí lidí to byla dobrá párty.

Co na to říkali? Zajímavá otázka (smích). No, že jsme zvířata. Trochu v dobrém slova smyslu, ale i v tom špatném. To se už ale vyřešilo a dál s Formankou jednáme a máme dobrý vztah.

Na kolik celkově vyšly škody?

V tuto chvíli nevím, ale možná by bylo lepší, aby to nevyšlo na povrch, jelikož tenhle časopis čtou i profesori a vedení školy.

Chápu.



a vylepšení, takže Vám jen řeknu, abyste sledovali naši FB stránku, protože další vánoční PP bude neskutečná.

Na facebooku se objevil i hoax - fejková PPP.

Co si o tom myslíš?

No vzhledem k tomu, že to je jen chabá imitace skutečného PP, nedělá mi to žádný vrásky. Ať si lidi dělají párty jaký chtějí, ale Postupická Párty je jen jedna. A já věřím, že to všichni na škole vědí.

Je něco ze zákulisí PP, o co by ses chtěl podělit?

Ze zákulisí ani ne, ale rád bych se podělil o vzkaz pro naše fans: „Zveme Vás na vánoční Postupickou Párty, která vypukne 16. prosince opět ve Formance!“

Sledujte nás

#PP

No tak doufejme, že se nevytopí záchody, nerozbijí skla, nevadí se plešatí bezmozci s velkýma rukama, a že se mi příště nevybijí baterie foťáku tak brzy.



Po první PP jste vychytali nějaké chyby a poučili se z nich.

Co se bude měnit pro příště?

Tak změna bude v šatně, kde budou dva lidi, aby nevznikala fronta. Dále bude více členů security. Jinak máme další novinky k organizaci, které určitě potěší každého, kdo přijde na příští PP.

Příští PP, jestli se všechno vyřeší, bude opět ve Formance, nebo to zatím nedokážete říct?

Ano, vše je dnes už vyřešeno, takže jsme jednali o další PP s majitelkou Formanky. Všechno klaplo.

Máte nějaké eso v rukávu, na co se můžeme těšit, jako třeba poslední hostesky od Jägermeisteru?

Tak především budeme dál spolupracovat s Jägermeisterem. Také chystáme spousty novinek



Dia de los muertos

Dia de los muertos aneb dušičky bez pláče

¡Buenos días! Dne 3.11.2016 se na Postupické slavily dušičky v mexickém stylu. Svíčky, věnce a smutek tak vystřídaly sombrera, sladkosti a pozitivně naladěná atmosféra.



Mexický svátek „Dia de los muertos“ neboli „den mrtvých“ má v Latinské Americe více než důležitou roli. Významem se podobá našim dušičkám, avšak průběh svátku je zcela odlišný. Mexičané milují oslavy. Smrt vnímají jako součást života, a tak ani tento svátek není výjimkou. Smutek či oplakávání zesnulých v tento den neexistují. Lidé slaví, zdobí domácnosti květinami, barvami, pečou sladkosti nebo si na obličej líčí „calaveras“ (lebky). Celý svátek má tak veselý a optimistický nádech, což je důvod jeho oblíbenosti. Podobná atmosféra panovala i v úterý 3. listopadu

na Postupické, kde se díky paní profesorce Alvarez a studentům španělštiny povedlo stejný „mexický nádech“ získat. Nechyběly tematicky upečené sladkosti a výzdoba. Velká část studentů také přispěla svými tzv. calaveritas neboli španělsky psanými básničkami o dni mrtvých. Někteří se dokonce naličili a převlékli, aby atmosféru ještě více podtrhli. Celý hlavní vestibul byl celou přestávku přeplněný lidmi, a tak bych hodnotila akci jako podařenou. Čímž bych zároveň poděkovala všem, co se podíleli na přípravách, a těšila se na další podobnou akci.

debata na Postupické: první v pořadí



Sedím uprostřed lesa. Moje tělo už by potřebovalo sprchu, můj žaludek něco k jídlu, moje oči se zavírají a má mysl musí přijít na nějaký projekt. Ideální to podmínky. Projekt má změnit, posunout moje okolí (vesnici, školu, sportovní oddíl apod.). Napomáhá mi k tomu debata o slovenském školství s kamarádem ze Slovenska, který je na tom asi stejně jako já. Jen ta sprcha ho tak netrápí. Plán na vylepšení školského systému by byl teď něco nereálného.

Co mi chybí na Postupický? Zúčastníme se každého sportovního turnaje. Skupinových cyklo/lyže akcí taky dostatek. I naše školní párty skvěle probíhají. O propařených nocích u počítačů nemluvě. Chce to něco hluboce kulturního, velmi intelektuálního! Tak tedy můj projekt: pravidelné přednášky a projekce filmů a následné rozmluvy o nich.

Přišlo září a s ním opadl i opar nadšení. Přesto se postupně dokopávám k uspořádání první přednášky. Původní plán byl, že by byla odpoledne po škole. Aby mohli přijít studenti z jakékoliv třídy. Risk, že nikdo nepřijde považuju za moc velký a samotný host má čas jenom dopoledne.

Po dvou a půl měsících se to konečně povedlo. Celé domlouvání bylo zdlouhavější, než jsem si původně myslela, složitější než jsem čekala, ale nakonec vítězství! Debata s Erikem Taberym (šéfredaktor týdeníku Respekt) se uskutečnila 15. listopadu v naší třídě 4.B. Plus mohli přijít redaktori Singlu. Nechyběl ani podporovatel této akce pan profesor Pohořelý. A také paní profesorka Klímová. Jejíž hodina matematiky padla na první část debaty. Zřejmě jí to moc nezaujalo.

A průběh? Studenti se mohli ptát, na co chtěli. Probrali se novinářské začátky pana Taberyho a samotnou práci novináře, běh časopisu, koho by chtěl za prezidenta, názory na toho současného a i na jeho mluvčího. Nebo to proč Respekt přestal přechylovat cizí příjmení. Dvě vyučovací hodiny utekly. Bylo tam pár tichých chvil, ale akční studenti je rychle vyplnili. Teď si říkám, že jsem mohla projevit více akčnosti. Byla jsem moc soustředěná na samotný proces a reakce mých spolužáků. Odzvoněním jsem tedy musela ukončit debatu. Jak jinak než jablečným koláčem. Za smíchu, drobků všude, posledních pár poděkování a úsměvů



doprovázím pana Taberyho k východu ze školy. Přichází vlna radosti, úlevy, že to klaplo.

Poselství tohoto článku? Pozvat vás na zatím nedomluvené přednášky. Možná i noční promítání. Zároveň ukázat, že napsáním pár emailů a upečením koláče si můžete takovou přednášku uspořádat sami. Neříkám, že každý týden, abyste se vyhnuli chemii. Na druhou stranu oživení hodin je podporováno. Ať už přijde host, který bude mluvit o životě vakoveverek nebo fungování časopisu. Každopádně počítejte s tím, že ne všichni kolem vás to ocení.

Někdo se jednoduše chce jen ulejt a bude to pro něj prostor pro doplnění spánkového deficitu. Najdou se ale i lidé, kteří přijdou a řeknou:

„Joo, tak to jsem si užil(a).“

A koláč vždycky všechny nakonec spojí.

Anna Stehlíková 4.B

Máj v říjnu

Abyste věděli, jsem pyšný na svou redakci! Nemluvíím teď sice o dodržování uzávěrky nebo bezpečném chování na schůzkách časopisu (jistě nedostatky se mi vryly pod kůži). Ale jsme parta velmi kreativní, produktivní a aktivní. To jsme takhle na schůzce dostali krásný nápad, že pojedeme na výlet...

Kam? No přece tam. Nebo tam. Když ono je to vlastně jedno. Uvidíme, jaký vlak zrovna pojede. Sbalili jsme si batoh, ráno se sešli na Hlavním nádraží a zírali do velké odjezdové tabule. „Co třeba do Davle? Pak už je to kousek na takovou tu super vyhlídku.“ Tadá, bylo rozhodnuto. Koupit lístek a najít tu správnou kolej nebyl problém. Horší bylo dostat se do toho soukromého vlaku pronajatého jakousi firmou, obklopeného muži v kvádru a plného rohlíků. Zmatenost naší čtyřčlenné skupiny byla téměř hmatatelná.

„A co můžu udělat pro to, abych se s Vámi svezl? Klidně se vejdu mezi ty rohlíky.“

„Dobrý den. Haló, prosím Vás... Můžu se zeptat? Mohl bych jet tímto vlakem do Davle?“

„Haha, to asi nemohl.“, odpovídá mi muž s doutníkem u rtu.

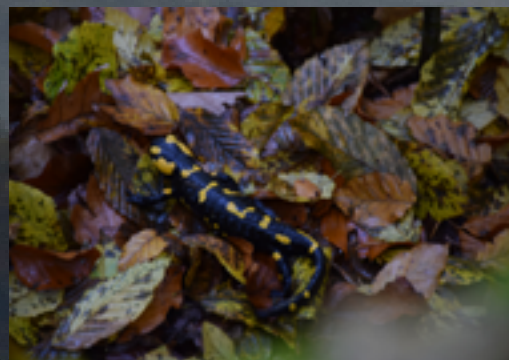
„Aha, to je blbý. A proč ne?“

„Protože to je náš vlak.“

„A co můžu udělat pro to, abych se s Vámi svezl? Klidně se vejdu mezi ty rohlíky.“

„No tady ti asi nic nepomůže, to bys musel bejt jeden z nás.“

Svou otázku, jak se stanu jedním z nich, jsem si už raději nechal pro sebe a šel jsem reprodukovat svůj rozhovor s doutníkovým tlouštíkem holkám,



zbytku výpravy. Zachránil nás Idos, který nás poslal na Smíchovské nádraží a odtud autobusem do Hradišťka. Vlakem jsme tak sice jeli, ale jen z Hlaváku na Smícháč. Vystoupili jsme tedy v Hradišťku na zastávce Zámeček, hned po zastávce U Rybníčku. Jako by nás už měla čekat jenom cestička, hladíček, zimička a bolet nás nožičky. V tamním pajzlu jsme si zjistili směr a vyrazili vstříc podzimnímu sychravému počasí. Cesta to byla dlouhá, rozmanitá, plná barevného listí a mloků. To mi vyrazilo dech. Mloka jsem do té doby znal jenom z učebnic biologie a v podvědomí jsem si nosil informaci, že tenhle obojživelník je vzácný a dá se potkat pouze v ryze čisté přírodě.

Já prvního potkal na asfaltu. Rozjeté cosi, co připomínalo mloka snad jen žlutými puntíky na černé kůži. Další už si to kráceli skrz spadané listy a úspěšně se schovávali mému objektivu.

„Hele, je to fakt furt po té žlutý?“

„Jo, rozhodopádně, bylo to na tý mapě.“



No, ne že bychom si byli úplně jistí svou cestou, ale panovala veselá nálada, stále bylo co fotit a podzimní deprese vyšuměly v kráse tohohle ročního období. Už to ale chtělo tu vyhlídku... Smetanova vyhlídka, 1 km.

„Půjdem tam? Pak ještě zajdem na ten Máj určitě, ale tohle je kousek.“

„Okay, tak se tam půjdeme pokochat.“ Mezi chalupami ukrytý, betonem zpevněný výhled s nezbytným zábradlím se stal naší první zastávkou. Před námi se odkryl mohutný meandr Vltavy a hádali jsme, kde tak bude ten Máj. Nevypadalo to daleko, domnívali jsme se, že vzdušnou čarou to není ani kilometr. Dopřáli jsme si pár gramů relaxu v podobě dětské Kinder čokolády, ještě několik posledních kochacích pohledů a můžeme vesele pokračovat. Brzy jsme poznali, jak moc nás náš orientační nesmysl zmýlil...

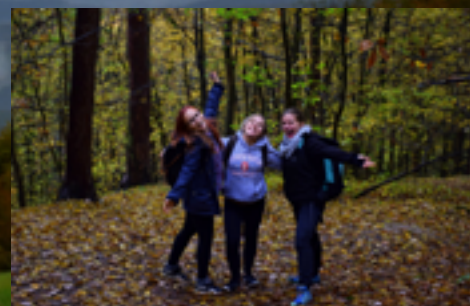
Mohutný vltavský meandr jsme sice viděli, ale byl o několik kilometrů jinde než ten, na který se kouká z vyhlídky Máj. A tak kráčeli jsme cestou necestou, polem nepolem, lesem

i loukou, ale nic nenasvědčovalo tomu, že někde po boku si líně a majestátně teče řeka Vltava. Pochybnosti nás nutily přidat do tempa, ovšem ospalé počasí naše hlemýždí tempo neúnavně bránilo.

Přeci jen jsme se dočkali. Koncentrace šipek s nápisem „vyhlídka Máj“ rostla a my cítili, že náš cíl je nadosah. Zase louka, zelená tráva, les, barevné stromy... A najednou zpoza větve se pomalu a honosně vyjevuje protějščí břeh oddělený širokým údolím řeky. Jako velký poloostrov se jeví, všemi barvami posypaný, meandr proti nám. Nádherná. Stálo to za to. Unavené nohy nejistě našlapují na plošky kamenů, kam se chci posadit. Ač byla Smetanova vyhlídka pohodlnější, Máj měl své divoké naturální kouzlo.

Šumění stromů, zpívání ptáků, šustění listí a kručení v břiše nás doprovázelo při hledání autobusové zastávky v Teletíně. Vsadil bych se, že nám tenhle výlet nějaké vyšší moc naplánovala, neboť jsme neměli zdání, kam pojedeme, jak, kdy a kde budeme, ale

všechno vyšlo víc než skvěle. Během pár minut čekání pod střechou zastávky se rozpršelo, řidič autobusu nás s úsměvem a slovy: „Tak tady jsem dlouho nikoho nenabíral.“ přivítal ve svém voze a my se cestou na konečnou nechali ukolébat ke spánku. V Benešově jsme zavítali do příjemné restaurace, ukojili naše chutě i hlady a ocenili práci místního pivovaru založeného arcivévodou Františkem Ferdinandem d'Este. Idylický konec výpravy. Do Prahy jsme se vrátili vlakem. Bez rohlíků a pánů s doutníky. Tak na poprvé to nebyl vůbec špatný výlet. Teď nás čeká větší výzva – redakční teambuildingový víkend v Krakově.



poezie

Dopolední rozpoložení

Škola je pro mě vězením,
co mi brání v rozletu,
zároveň v tomhle systému,
jediná cesta ke světu.

Mam po krk všech těch předmětů
stejně zajímavých jako prach
a těch pocitů, že k ničemu jsem,
že čeká mě jen krach.

Chci poznat úplně jiné věci,
než co nás ve škole učí,
neposlouchat stále stejné kecy,
co mě jak skřípec mučí.

Chci rozlétnout se do světa, jako
Safira - ten drak,
poznat všechny krásy života
a na systém vzít prak.

Aneta Jagschová Kvinta B



Mgr. SABINA RADVANOVÁ

Brý den paní profesorko,
Zas ten samý svetr?
Brýle, drdol, prezentace,
Nemám přinést metr?

Přeměříme těch pár kostí,
Vaši sukni také,
A zájem o náš nový SINGL,
Profesorko máte?

Prý že tyhle časopisy
Nejsou četbou pro ni,
Přitom je teď za pár kaček
Nové číslo k mání!

Mgr. STANISLAVA TOMŠOVÁ

Ró se rovná, piko, nano,
Spadla na mě váha!
Vážili jsme závažíčka,
Váha na mne padla.

Profesorka mávla rukou,
“To se brzo zahojí”
No a teď mám svůj krásný nos,
S prominutím v p*deli

Usmála se, povzdychla si,
Že je školství chudé,
“To já taky” pomyslím si,
Zlé to s nosem bude.

Dál si všímám modrých linek,
Pod očima jí září,
Neřeší to, na pohodu...
Papká vtípnou kaši.

Mgr. ALENA KADUKOVÁ

Úsměv, klid a postoj trpělivý,
Ofinu má a culík dokonalý.
“Pokud něco nechápete,
Vždy se rychle mě zeptáte.”

Čas od času zkouší nás,
Hry, a ne rána pod pás.
Na vše ráda odpoví,
Písemky včas ohlásí
(Taky občas napoví)

Otevřte si sešity,
Budete psát zápisy.
Prezentace, Francie,
Nic nás z toho nemine!

Kateřina Sypěnová
Pavčina Směkalová
Ema Kalivodová
Prima B

Každý ráno všichni spěchaj,
když u vchodu Lítačku hledaj.
V tom nás všechny zdraví
Školník, který vždycky praví:
Dobrý den.
-Tak nám začne školní den.

A pak sednem do lavice,
po schodech namohly se plíce.
Ten zvuk!
Víme, že temná strana přichází,
mozek se nám zamrazí.

První hodiny odbilo,
a konce ještě nebylo.
Na matice skomíráme,
pořád prázdný hlavy máme.

Naježí se nám peří,
když profesori vejdou do dveří.
Kecy, máme to na parku.
Už těšíme se na pauzu do parku.

Poslední hodina odbije,
nejvíce profesor Fousek se raduje.
Venku inhalujem čerstvý vzduch,
v naší třídě je fakt puch.

Podzimu si užívejme,
protože už jen kratičko,
budou venku kyticky a sluníčko.

Tuto báseň je nutno brát s určitým nadhledem. Jedná se totiž o dosud neobjevenou formu poezie tzv. art punková fraška. Je to útvar, který vznikl při společenských setkáních dlouholetých kamarádů. Postupně se rozvíjí při těchto setkáních, jak nad klasickým čajem tak čajem vylepšeným. Je unikátní právě v tom, že vzniká pouze! při spolupráci více lidí. A dá se říct, že jde o společenskou aktivitu – vymýšlení art punkové frašky.

Anna Stehlíková, Marika Varju 4.B

Nechte nebe řvát

*A nebe plakalo
Za tím chladným sklem
Lépe už mi nebylo
Pokud neměl to být sen*

*A nebe plakalo
Když se pod deštníky skrývali
A když slunce svítilo
Zas na horko nadávali*

*A nebe plakalo
A nedalo se utěšit
Nic platno nebylo
Jak mě svedlo potěšit*

*A nebe plakalo
Vysoušelo mi slzy
Vše zlé náhle utichlo
Snad zas plakat bude brzy*

*A nebe plakalo
Když miluji tě mu šepot zněl
Když počasí zpívalo
A dělalo krásným den*

*A nebe plakalo
A stromy mu barvy kradly
Mě už se zas stýskalo
Když mraky na něm bledly*

Kredenc v hlavě

*Šuplíčky s tvými myšlenkami
rozlétly se po kopcích.
Všechny společně, avšak samy,
opičí se po ovcích.*

*Myšlenky tak vzdálené
a přitom na dosah ruky.
Každá jako slunce jasná,
ale temnými prochází muky.*

*Jsou jak klubíčko vlny,
z kterého plete babička.
Zamotané a tajemné
víc než kterákoliv básnička.*

*Tvoje mysl právě vypadá,
jako velký včelí úl,
kde přes všechnu svou snahu
nenajdeš pravdy ani půl.*

*Ale nevěš hlavu, nezmatkuj,
skřítkové v hlavě tvé jsou vlídni.
Všechno vzorně utřídí
a my budeme klidní.*

Aneta Jagschová
Kvinta B

rozhovor s Jakem

When did you move here and why?

- I have moved here two years ago to play baseball and couch children.

How old are you?

- I am 21 years old.

Where did you grow up?

- I grew up in New York.

How many siblings do you have?

- I have got one younger sister.

Do you have any children?

- I have a puppy. That's my child, he's ten months old. I love him. Yes, I would love children. I would like to have

boys or girls, doesn't matter.

What are you afraid of?

- Spiders.

Favorite color?

- Blue.

Favorite food?

- Big cheeseburger with a lot of cheese.

Favorite singer?

- Right now Action Bronson, he's a rapper and I started to listen him two weeks ago.

Favorite Czech or American Film?

- I would have to say the movie Forty two, it's about Jackie Robinson, he's baseball player. He was the first official American baseball player to ever play baseball. My Favorite Czech film? I don't think I have any. I usually watch American films.

Your favorite Czech and American name?

- Vendula and Jackie are the favorites.

Favorite place in Prague?

- My favorite place in Prague is most likely the baseball team that I couch now. It's very family oriented place with lot of people that I feel close to.

Do you like more Obama or Zeman?

- I like Obama more. I hear things about Czech president. They aren't very nice. Hillary Clinton vs. Donald Trump?
- Hillary Clinton. I think Donald Trump has done things that we can't forgive him.

Do you like the Czech language like how it sounds?

- I do more than German or French.

What is the hardest on it?

- Pronunciations. And there is also a lot of words that you guys pronounce and your mouth is used to making these sounds, but my mouth never trained to make them. Like the double R.

How do you speak with children you're training?

- I speak English. I have learned small of baseball Czech like „dolu“, „nahoru“, „pojď sem“, „dozadu“. And children speak English and they help me to translate. So that's how we communicate.

Who are prettier Czech or American girls?

- I have Czech girlfriend, so Czech girls are prettier.

Do you like Czech people?

- I do like Czech people. I find them to be very friendly, and it's a different experience for me, because someone who is dark skinned, who stands out and looks different, in New York you hear stories about police against the black people. I do get nervous being in New York going by the police because I imagine they think that I'm doing something wrong. But here in Czech Republic they don't look at me or stand differently, and also on the bus or the metro when I'm sitting in New York a lot of time people won't sit next to me because of my skin color. But here people sit down with no problem, so I feel more comfortable.

How you celebrate Christmas and Halloween?

- I'm a Jewish so I celebrate Chanukah. My girlfriend celebrates Christmas, so I celebrate with her family and when I'm at home we celebrate Chanukah. And with the family it's nice time to get together. Halloween? I dress up, five years ago I bought a hot dog costume. It was like sixty dollars, it was really expensive and I wear it every year.

**Which country is more interesting, Czech or America?**

- I think both have a lot to offer and different things. Right now I really enjoy living in Prague. I like living in this area, it's a nice city. You see people, the same people all the time so you get to know people and make great relationships. In NYC it's also great because it's city with so many different cultures, people of different colors and believes. But it's also so crowded and everyone is angry and it's all about working, making money and surviving.. It is a lot different to live here and to enjoy life.

rozhovor se školníkem

Jak se dnes máte a co jste dnes dělal?

Máme se skvěle. Ráno provedu kontrolu školy, odemykám třídy, potom se podívám po rajonu. To znamená : dneska se foukal dvůr, vedle jídelny se hrabalo listí... Potom jdeme na oběd a potom odpočíváme. (smích)

Jste z Čech ? Pokud ano, odkud?

Jsem z Moravy. Severní.

A odkud přesně?

Ostrava.

Máte rodinu?

Mám, jsem ještě pořád ženatý a mám dva kluky.

Jeden má 33 a druhý má 31.

A co dělají kluci?

Starší kluk je v Motole, radiodiagnostik a mladší syn má angažmá v Národním divadle.

A jak jste se vlastně dostal k té práci školníka, když jste vyučený truhlářem?

Náhodou. Když jsme se přistěhovali do Prahy. Tak jsem hledal práci a našel inzerát, že v Dejvicích v domově mládeže hledají školníka – topiče. Předpoklad pro práci školníka je, abyste byla buď vyučená truhlářem, zámečnickem, elektrikářem. Pracoval jsem tam, než všechno vylítlo z hnízda.

A nemrzí vás, že neděláte tu truhlářinu ?

Já jsem jí ani nedělal dlouho. Kvůli rodině a bytu jsem



Páni, tak to jste je dobře vychoval.

Ne, to manželka, já ne. Já jsem je jenom finančně podporoval.

A ještě se vrátím k tomu, jak jste se dostal z Ostravy sem do Prahy?

No právě kvůli tomu mladšímu synovi, protože šel na konzervatoř a v jedenácti letech poslat klukana internát není dobré.

Kde a co jste studoval?

Jsem jenom vyučený truhlář - To je jeden výuční list. Druhý výuční list je po rekvalifikaci hutník - operátor.

prakticky nastoupil do Vítkovických železáren a tam jsem osmnáct let pracoval.

A baví vás práce školníka, pokud ano, tak co vás na ní baví?

Někdy jo, někdy ne. Baví mě ta různorodost, že furt neděláte jednu a tu samou věc. Ale prostě když vám zadají něco jako, že tamto, tamto opravit, no tak si musíte poradit nějakým způsobem. Není to stereotyp a já už jsem si na to zvyknul. Já nejsem člověk, co by měnil práci po roce, po dvou. Prakticky tohle když vezmu, jeden, dva, tři, tohle je prakticky čtvrtá práce a možná, že s tím doklepu až do penze. Teda

ted' neříkám už do penze, ale do smrti. Většinou jsem v těch pracích zůstával tak dlouho kvůli rodině, všechno pro děti prostě. **Je na té práci něco, co vás štve, třeba říct pětsetkrát za půl hodiny „Dobré ráno“ ?**

Tak to mi třeba vůbec nevadí. To je taková slušnost. Takhle já i studenty co jsem měl tam, v domově mládeže, já je taky učil pozdravit. **Ted' konkrétně o Postupický. Co si myslíte o škole a o lidech v ní?**

No, pěkná škola. (smích) Jo, protože to je rozdíl prakticky, pracovat v domově mládeže, kde jste čtyřicet hodin denně. Na Postupický výjimečně nepotřebovali školníka, aby tu bydlel. Jako vesměs školník musí v tom objektu bydlet, ale já už jsem prostě nechtěl. Být tam v tom objektu s těma studentama neustále. Oni když mají v noci spinkat, oni nespinkají a tak dále. No a škola, to je úplný rozdíl.

A co si myslíte o studentech Postupický?

(hluboký nádech) No, někdy mi připadají ..někteří! ..jako totální nemehla. (smích)

To možná nebude jenom zdání. (smích)

No, ale jsou jako, takhle.. Je to vesměs ty primy a takový. Ti mi prakticky přijdou, jako děti a jsou jak utržený ze řetězu. No a čím jako jsou starší studenti, tak už jsou potom rozumnější a dá se s nima diskutovat a tak.

A není na závěr ještě něco, co byste chtěl třeba sdělit studentům?

Na to studenti musejí na všechno přijít sami. To je život naučí. Jako pozdní příchody do školy na poslední chvíli, ale jako možná, že e budete mít pracovní dobu volnou, že budete moct přijít kdykoliv, odpracovat si 8 hodin a jít. Já bych měl nastupovat v 7 hodin a jsem tady něco po šesté hodině, abych si to v klidu prošel. Tenhle barák je, jako co se týče technicky, obdivuhodný.

Vidíte, to mě nikdy nenapadlo.

No tak vy to nesledujete, vy chcete, aby bylo teplo, aby vám hřály radiátory, aby vám tekla voda a splachovaly záchody a takový věci a nezapomeňte, že vás je tady přibližně 500 nebo 600. To je cvrkot.

Tak my vám moc děkujeme za rozhovor a určitě vám přineseme výstisk.

A ted' si v klidu můžu dojít pro cigára.



Dobře, tak ted' tu máme jen pár takových otázek spíše ze srandy, abychom si o vás mohli udělat nějaký obrázek.

Burger nebo pizza?

• • • •

Ani jedno, ani druhé. Nemám to čím pokousat. (smích)

Fotbal nebo hokej?

Hokej, ten je rychlejší.

Pivo nebo víno?

Samozřejmě pivečko.

A který máte nejradši?

No buď Svijany, nebo Plzeň.

Zombie apokalypsa nebo Donald Trump v Bílém domě?

Já se o politiku, jako takhle vzdálenou, nestarám, ale ten člověk by tam vůbec neměl být.

Černá nebo bílá?

Tím, že jsem barvoslepy, tak je to jedno. (smích) Černá a bílá jsou jediné barvy, které rozeznávám.

Vodka nebo rum?

Obojí. (smích)

Kafe nebo čaj?

Tak samozřejmě kafe.

Život na venkově nebo ve městě?

Jak kdy.

A když byste měl říct momentálně?

Někde na samotě u lesa. Daleko od lidí.

Máte radši léto nebo zimu?

To je sporný. V létě se seká trávník, v zimě se odhrnuje sníh. (smích)

Vybral byste si raději nové zuby nebo luxusní dovolenou ?

Zoubečky.

Knedlo vepřo zelo nebo svíčková?

Obojí.

Michal David nebo Rolling Stones?

Tam je Jagger, nein.

Ne tak, máte rád českou muziku nebo radši takovýty „oldies“ ?

No, tak já jsem odchované na Kissácích , Iron Maiden, Black Sabbath a takový.

přestřelka argumentů

aneb debatní kroužek na Postupické

Ačkoliv naši školu navštěvuji již šestým rokem, stále poznávám nové věci, které se odehrávají na Postupické. Posledně to bylo objevení debatního kroužku. Nenechte se zmást, jde skutečně o plnohodnotný kroužek, koníček, sport, nebo jak to vlastně nazvat.

Mé očekávání bylo, že si parta lidí posedá dokola, nahodí se téma a jakýsi moderátor bude korigovat rozbouranou debatu.

No, byl jsem více než překvapen.

Abych svou zkušenost reprodukoval opravdově, po vyučování jsem zamířil v půl třetí do třídy 1.B v přístavbě, posadil se co možná nejvíc nepozorovaně do zadní lavice a čekal, co se bude dít. Nakonec jsem

Ano, skutečně se stanovila pravidla k debatě. Nejdříve jsem byl zmaten. Afirmace přichází s nějakou tezí (která se předem určí) a negace za každou cenu danou tezi vyvrací. Debata má tři kola, v kterých má afirmace i negace stejný prostor pro své argumenty a protiargumenty. Tak nějak zhruba to funguje. Rozhodčí po té vyhodnotí, která strana si vedla lépe v jednotlivých kolech



a tím se určí vítěz debaty. Takový vítěz může být i mistrem světa, jelikož mistrovství v debatování jsou na světové úrovni. Upřímně, debatuji rád, je to pro mne jakési obohacení ať už v mé rétorice, přesvědčování druhých či rozjímání nad cizími názory. Ovšem tohle je něco jiného. Umím si vcelku dobře obhájit to, o čem jsem sám přesvědčený, ale debatní kroužek vás naučí obhájit si cokoliv.

Tak tedy bylo načase vytvořit dva týmy. Jelikož byl lichý počet debatérů, účastnil jsem se debaty také. Téma bylo velmi kontroverzní: Regulace projevů náboženských menšin v ČR (zákazy burky, omezení stavby mešit a jiné regu-

sám sebe byl nucen prozradit, že jsem Tomáš Malimánek ze sexty B a že jsem tu v roli redaktora školního časopisu. Když se jednotliví přítomní taktéž představili a stručně shrnuli své koníčky, pochopil jsem, že většina osazenstva zažije dnes své poprvé, stejně jako já, co se týče debatování. První pokusy o veřejný projev před třídou měly zajímavý nádech bujarých a inovátorských nápadů. Každý měl přednést svůj návrh na změnu školního rozvrhu. Osobně mám jisté pochybnosti, zdali by se náš školní systém nezhroutil, pokud by se povedlo prosadit jakýkoliv z nich. Ale to nemělo s debatou nic moc společného, to právě přišlo záhy, když jsem se začal dozvídat o pravidlech debaty.



lace nejen proti Islámu) Byl jsem na straně negace, což mě dostalo do role, že jsem obhajoval názor, který mi je vlastní. Týmy se rozdělily a začala příprava. Nutno podotknout, že na skutečně velké debaty je čas na přípravu v řádu dní. My jsme měli několik minut. I tak jsme byli vybaveni popsanou A4 a mě se zmocnil takový ten příjemný stres, adrenalin mi rozbušil srdce a já si užíval klid před bouří. Afirmace nám předložila svou tezi o tom, proč by bylo



správné regulovat projevy náboženských menšin, co konkrétně by to znamenalo a jaké skvělé důsledky by to mělo. My jsme se do nich pustili bez bázně a podkopávali jejich přesvědčení našimi protiargumenty. Afirmace se nenechala rozhodit a ve druhém kole si nebrala servítky. Negovali jsme snad všechno, co se dalo, vyzbrojení našimi argumenty jsme odolávali až do konce. Já si svůj projev ve třetím kole velmi užil, řekl jsem vše, co jsem říci chtěl, podvědomě se bil do prsou a dodával si sebejistoty. No, nakonec jsem se dozvěděl, že bych se více hodil na pozici dvojky, protože můj projev plnil skvěle to, co se má říkat ve druhém kole, a třetí kolo by se hodilo spíše pro někoho jiného.

Vydebatovali jsme remízu a tak nebyla spokojena ani afirmace, ni negace. Nebo naopak, každý mohl mít radost z toho, že tuto přestřelku argumentů ustál, jak se patří.

Byla to zkušenost zajímavá a debatování mě velmi zaujalo. Skutečně jsem netušil, že mohou existovat soutěže v tom, kdo si lépe umí obhájit své tvrzení. A myslím si, že se hodí to umět. Celý život jsem musel a budu muset obhajovat své názory a ostatním vyvracet názory jejich, se kterými nesouhlasím.

Debatní kroužek je ideální příležitost, jak se takovým dovednostem naučit a věřte mi, budou se vám jednou hodit.

I ty si to můžeš vyzkoušet, každý pátek od 14:30 v 1.B se debatuje. Když tak koukni na facebook „Debatní klub na Postupické“ nebo rovnou www.debatovani.cz

Tomáš Malimánek Sexta B



kulturní přehled



AKCE

25.11. Rest

(předprodej - 150Kč na místě 200Kč, Uhelna)

25.11. Imagination Festival

(1070Kč, Výstaviště Holešovice)

09.12. Majk Spirit – PrimeTime Tour

(440Kč, SaSaZu)

10.11. Rytmus -Krstny Otec

(390Kč, Fórum Karlín)

16.12. Magnetic Festival

(1090Kč, PVA Expo Praha)

27.11/4.12/11.12/18.12. Adventní Koncert

(100Kč-650Kč, Národní Divadlo)

09.12. PPP

(ta levá) (0Kč, Insomnia Club)

16.12. PP

(ta pravá) (předprodej - 30Kč na místě - 50Kč, Formanka Bar)



*Ke Kubově vlně festivalů a koncertů přidám pár akcí pro
línější listopadové/prosincové večery.*

KINO

American honey – road movie – parta mladých lidí projíždějící Amerikou za mejdany a od sebe samých (+ song už z traileru: God's Whisper) – Artová kina

19. Festival francouzského filmu – co teď točí ve Francii - kino Světozor a Lucerna - 23. – 30.11.

VÝSTAVY

Sportu zdar – sochy, instalace, koláže, malby s tématem sportu – Kamil Lhoták, Křištof Kintera, Pavel Brázda a dalších 57 umělců (1945 – do teď) - DOX – do 28.11. – studentská cena: 90 Kč

Black Hole – David Černý – DSC gallery – do 29.11.-zdarma

A samozřejmě výstavy, které doporučuje paní profesorka Menšíková.

Celník Rousseau / Malířův ztracený ráj - Palác Kinských - do 15.1. – studentská cena : 140 Kč

JK OK / Nekonečno Jana Kaplického – Galerie Tančící dům -do 12.3. – studentská cena: 100 Kč

JINÉ

Diáky – cestovatelské přednášky – Dům na kolech – Petr Šesták se svou ženou o cestě v dodávce skrz Evropou – kino Bio oko - 6.12.
-cena: 150 Kč

FuckUp Night Prague Vol. XIII / Xmas Edition – lidé mluvící o tom, co se jim v životě nepodařilo a s radostí – kino Lucerna – 12.12. -studentská cena: 200 Kč

Asie a street art – přednáška o vlivu origami a kaligrafie v graffity/streetu – Muzeum hlavního města Prahy – 13.12. – cena: 60 Kč

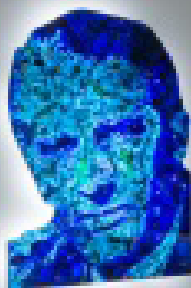
Anna Stehlíková 4.B



Sportu zdar



Black hole



des- ignblok 16

S naší šéfredaktorkou Ančou a grafičkou Kačkou jsme se domluvily, že vyrazíme za trochou toho umění. Rozhodly jsme se právě pro Designblok, protože nabízí jednu z největších přehlídek designu a módy ve střední Evropě.

.....

Teprve poslední dva ročníky se konají na Výstavišti Holešovicích, při předešlých byly expozice rozmístěné na několika místech po Praze. Právě Průmyslový Palác poskytuje dostatečný prostor pro více než 200 vystavovatelů. Kromě Holešovic po městě najdeme už jen pár externích expozic. Že Designblok má svou popularitu je vidět hned u pokladen, kde jsou dlouhé fronty, naštěstí přicházíme rychle na řadu. Vcházíme do střední haly – Designerie. V této části je na první pohled patrné, že i taková výstava se stává komerční. Firma Nesspresso tu má obrovské instalace, které vyobrazují jejich kávové kapsle. Mimo to tu má tato firma kavárnu, ve které si návštěvníci připravují kávu sami. V této hale je právě módní přehlídka, z které toho moc nemáme, protože kvůli naší výšce nic nevidíme. Nejen děti, ale i dospělí se pak můžou zhoupnout na dlouhatánské houpačce visící ze stropu paláce. Houpání jsme si ale v dětství užily dost, a tak se přesouváme do Superstudia, které je v pravém křídle. V Superstudiu představují designéři jejich tvorbu z oblasti nábytku, bytových doplňků a osvětlení, a člověk neví, kam dřív koukat. Nápadité kousky můžeme vidět u dětského nábytku. Hodně umělců se tu věnuje



svítidlům, jedna společnost tu má expozici formou virtuální reality, v ní jsme si mohly prohlédnout byt s průvodcem, který k tomu měl svůj komentář. Firma Laufen, vyrábějící koupelnové doplňky tu vystavuje pestrou kolekci kruhových umyvadel. I v této části paláce má Nesspresso expozici v podobě velké hromady mleté kávy, pro někoho to je zřejmě umění, podle mě plýtvání. Značka Škoda tu vystavuje svůj nový model Kodiaq v provedení pro dámy se třpytivými disky, otázkou je, jestli si pánové fotí vůz, nebo hostesku, která ho předvádí. Jako zpestření tu magazín Elle nachystal vystoupení na trampolínách, své stánky tu mají i další módní a designové magazíny, které kromě prodeje předplatného nic zajímavého nenabízí. Přecházíme do sekce Openstudia, což je v levém křídle. Tady se vystavují prototypy kreativní tvorby a nejlepší díla studentů z vybraných uměleckých škol, především z oblastí módy, šperkařství a užitého designu. Co nás tady zaujímá, jsou inovativní urny značky URNYY, ale osobně bych nechtěla být po smrti vystavená ve skleněné dóze. Další originální expozice byla na vysoké plošině, takže kdo ji chtěl vidět, musel vyšplhat po žebříku. Návštěvníci si mohli zahrát designové šachy.



Celkově tu k vidění bylo spoustu váz, nádob, nebo oblečení, ale taky šikovný vychytávky, jako např. držák pro kolo do bytu. Vymezená část Openstudia patřila tvůrcům ze soutěže Diploma Selection, které se účastnili jak domácí, tak zahraniční umělci. Mezi diplomovými pracemi byly vázy polepené žvýkačkami, s vyrytými vulgárními symboly, hákovým křížem, či varováním, abychom se nenechali očipovat. V porotě těchto prací zřejmě nebyli žádní suchaři, když s vybrali tuto tvorbu za jednu z nejlepších.

Asi nejkontroverznější instalaci celého Designbloku měla módní návrhářka Lenka Vacková. Bohužel jsme jí neviděly na vlastní oči, ale doneslo se mi o ní z doslechu. Podstatou její instalace byl protest proti „fast fashion“, tou má návrhářka na mysli značky typu H&M, Nike, Adidas, Guess aj., slečna si tu na sebe 4 dny výstavy nechala tetovat loga zmiňovaných značek a to vlastní krví. Každou chvíli si musela jít brát svůj krev, kterou potom tatér doplnil do tetovačky.

Třetí den už na zádech neměla místo, a tak se nechala tetovat i na hrudník. Je ale důležitý říct, že umělkyni tetování moc dlouho nevydrží, ale jednoduše krev v podobě strupu odpadne a rány se zahojí, takže je to zbytečně moc bolesti kvůli jednomu měsíci nošení tohoto výtvoru.

Jako poslední navštívujeme Lapidárium = Art House, kde je zkombinované klasické umění v zastoupení soch a moderní design. Působí to dost zvláštně, když vedle sebe stojí stará oprýskaná socha a čínská váza s Lego Bionicle na pokličce, ale tady záleží na vkusu, my to moc neoceňujeme. Vystavený tu je zlatý hřeb Designbloku, lustr ze skleněných kostí od Maxima Velčovského, který vyhrál hlavní cenu. Takže to nejlepší nakonec, po zhlédnutí Lapidária už máme všechno prošlé a tak opouštíme Designblok.



Celkově mi vadilo, kolik komerčních značek si tu dělalo reklamu. Tahle přehlídka by měla být o drobných značkách a umělcích, kteří se tu snaží ukázat, co je baví, co umí a prorazit s tím do světa, nemělo by to být o tom, že se Nesspresso vecpe do všech pavilonů, kde ostatním vnucuje svoje kafe. Ale asi to rok od roku bude horší a horší, protože to už je vývoj naší konzumní společnosti.

Amerika se už zelená

Počet států v USA, které nově mají legalizovanou marihuanu, se pořád zvětšuje. Kromě států, kde je marihuana plně legalizovaná již nějakou dobu, což jsou: Aljaška, Colorado, Oregon a Washington, se k nim přidávají čtyři nové. Konečně si lidé můžou libovolně užít marihuanu také v Kalifornii, Maine, Massachusetts a Nevadě. Proti nově zlegalizovaným státům může ale pořád zasáhnout americká vláda...

Jak je známo, v Evropě je jediným místem, kde se dá legálně požívat marihuana, Nizozemsko. A to mají ještě hodně přísná pravidla, třeba že se smí konzumovat pouze v takzvaných „coffeeshopech“. Ovšem zemí mimo Evropu, kde velmi usilovně pracují na legalizaci marihuany, je Amerika. Z celkového počtu 51 států má alespoň částečně (pro lékařské účely) povolenou marihuanu už více než třetina z nich, navíc se v mnoha dalších její povolení řeší. Celkově Amerika ustavičně útočí na plnohodnotnou legalizaci marihuany. V celku dlouhodobě ji má plně legalizovanou v již čtyřech výše jmenovaných státech. Pro příznivce této bylinné rostliny je dobrou zprávou, že se tento počet nově zdvojnásobí. Konkrétně Kalifornie, Maine, Massachusetts a Nevada jsou ty nejnovější z nich.

Miliardář investoval ohromné peníze (přes 6,5 milionů dolarů) do kampaně proti legalizaci.



Další kroky dělá federální vláda Ameriky. Ta považuje marihuanu za nebezpečnou drogu a nevidí rozdíl mezi ní a jinými drogami. **Proti legalizaci v Americe dlouhodobě vystupuje Sheldon Adelson. Miliardář investoval ohromné peníze (přes 6,5 milionů dolarů) do kampaně proti legalizaci. Neúspěšné kampaně. Údajně bojuje proti legalizaci z důvodu, že se jeho syn předávkování drogami, ale jinými než marihuanou (kokainem a heroinem).**

Ačkoliv referendum pro legalizaci marihuany bylo jedno z vůbec nejvíce podpořených referend, spojení S. Adelsona a federální vlády společně s Donaldem Trumpem můžou celou situaci otočit a znovu zlegalizovanou marihuanu zakázat. Pokud ale toto mají v plánu, tak by se několikamiliónové nováčkovské země silně vzbouřily. Doufejme, že k žádné vzpourě nedojde.

cesta-pokračování

Malé shrnutí pro ty, kteří první díl mého vyprávění z prázdnin nečetli: letošní část prázdnin jsem s mojí přítelkyní Rosy procestoval některá místa Evropy vlakem /nejen vlakem, ale hlavně vlakem/ a to díky možnosti mezinárodní vlakové jízdenky, umožňující cestování po celé Evropě, s určitými podmínkami téměř neomezeně. A to za velmi příznivou cenu. Pro povědomí, že tu taková možnost existuje, jsem se rozhodl napsat článek a třeba někoho i inspirovat. Jelikož předchozí číslo mělo úspěch, je zde další díl.

První díl mého vyprávění končí na nádherném ostrově Mljet v Jižní Dalmácii ve chvíli, kdy jsme zcela náhodou při našem putování ostrovem narazili na ukrytou jeskyni, jejíž záhadná krása nás natolik pohltila, že jsme v ní zůstali několik dní. Podle legendy je Mljet právě tím ostrovem Ogygia, na jehož skaliskách ztroskotat Homérův hrdina Odysseus a nedobrovolně zde sedm let pobyl u nymfy Kalypsó. A tato jeskyně je prý právě tou jeskyní, kde pobýval.



„Devět dní a devět nocí ho unášel vítr a desáté noci se přiblížil k velkému osamělému ostrovu, na nějž vystoupil. Na tom ostrově měla obýdli nymfa Kalypsó, mocná bohyně. Žila tam stále sama tato krásná víla, nikdo z bohů ani z lidí ji nenavštěvoval. Když k ní trosečník Odysseus přišel, přijala ho co nejvlídněji. Dala mu krásné roucho, přinesla mu hojnost jídla a pití, hostila ho a pečlivě se o něho starala. Brzy si ho tak oblíbila, že si vroucně přála, aby se stal jejím manželem. Slibovala mu, že bude věčně mlád a že ho učiní nesmrtelným, zůstane-li u ní a nebude pomýšlet na návrat domů. Ale Odysseus opouštěl často nymfino útulné sídlo, po němž se pnula vinná réva s velkými hrozný a před nímž byly čtyři studánky s křišťálovou vodou a louky plné vonných fialek a jiných květin. Opouštěl jeskyni chráněnou bujným lesem plným ptačího zpěvu a spěchal denně na mořský břeh, kde tesklil a plakal. Vzpomínal na domov, na manželku, na syna, na staříčkého otce Láerta a toužil spatřit aspoň kouř ze své drahé otciny. Už sedm let chodil na břeh tohoto ostrova, celé dni tam vyseďoval na skále a s očima plnými slz se díval v tu stranu, kde byla jeho rodná Íthaka. Tak tam bolestně truchlil a naříkal, že ho až bohům bylo líto,

a nejvíc bohyni Athéně“.

Tak neuvěřitelné místo jako „Odysseus cave“ se velmi těžko opouští, ale byl čas se posunout dál.

A tak se dvě malé postavy pod tíhou svých obrovských batohů, těžších o pár kilo fíků a granátových jablíček, kterých se ještě po týdnu nepředjedli, vydávají opět na „strastiplnou cestu“.

Rozhodli jsme se vyškrábat z jeskyně velmi brzy ráno a vyhnout se tak tomu nejhoršímu slunci. Šplháme křovinami a skalisky nahoru, odkud jsme právě před týdnem přišli. Asi po hodině a půl konečně na dohled onen kámen s červeným nápisem, který nám tak zamotal plány. Jsme mu ale vděční, že tam tak nevině stojí a láká zbloudilce, jako jsme my, k návštěvě tak úchvatného místa.

Slunce nás již dohnalo a my chladíme svá unavená záda ve stínu pod olivovníky. Vytahujeme zmačkanou mapu a snažíme

se jeden před druhým předstírat, že z toho roztrhaného círu papíru chápeme, kde jsme. Ale víc hlav, víc ví. Nakonec se shodneme na místě, kde bychom se mohli s největší pravděpodobností nacházet. Na sever od nás je na dohled vesnice. V kopcích a velmi vysoko. Je tam však větší šance, že nám někdo zastaví a vezme nás k přístavu. Náš další plán byl přesunout se trajektem ještě ten den na pevninu.

Cestou k vesnici nás míjí terénní auto s italskou poznávací značkou. Pohupuje se na rozpálených drnech hlíny, písku a kamení. Sedí v něm dvě Italky a obě vypadají, jako by právě přijely odněkud z džungle. Jenže my vypadáme podobně, takže jsme si s nimi náramně sedli. Za chvíli už se vezeme, a protože si vzájemně nerozumíme, ony nemluví anglicky, my italsky, tak se jen celou cestu smějeme. Smích je stejně nejlepší. Dovezly nás na rozcestí, kde nás vysadily, aby pokračovaly dál svou vlastní

cestou, ovšem teď navíc i s českou vlajkou připevněnou na autě. My se vydali přesně na opačnou stranu, směrem k přístavu, kam ukazoval nápis „Sobra Ferry Port“. Nalodili jsme se za pár kun na trajekt a za půl hodiny už jsme byli na moři směr pevnina. Plán byl ušetřit stovky kun za autobus a dostat se zpět do největšího pobřežního města, do Splitu, stopem. Jelikož však naše cesty postrádají pevně daný plán (záměrně), ocitli jsme se nakonec ještě dále na jih, v jednom z nejvýznamnějších turistických center Jaderského moře, ve městě Dubrovnik.

Do města jsme dorazili za soumraku. Nápad jako měkká postel, teplá voda a dobré jídlo v restauraci zněly skvěle. Ale samozřejmě realita byla jiná. Po 4 hodinách hledání nám konečně došlo, že tady, v tomto městě, v hlavní turistické sezoně, neseženeme jediný pokoj. Únavou jsme posedávali uprostřed širokých ulic plných turistů, bez zájmu, že překážíme. Měli

jsme toho vážně dost. Kolem jedné ráno jsme doslova nacpali stan do jednoho z křovisek v centru města. Byli jsme tak moc vyčerpaní, že jsme se raději rozhodli hlad zaspát a najíst se až další den.

Zbudil nás budík v 5 hodin ráno. Jako pokaždé, když přespáváme tam, kde nemáme, jelikož probuzení policií není nic příjemného. Rychle sbalit a pryč k moři nasnídat se. K snídani ovesné vločky, zbylé ovoce z ostrova, polévka a káva ze sáčku servírována do talíře, jelikož kvůli šetření místem cestujeme pouze se dvěma talíři a příborem. Dnešní plán je dojet stopem do Splitu a další den se přesunout vlakem do Itálie. Je však velmi pravděpodobné, že nás cesta zavede do úplně jiné země, to se ještě uvidí. Po neúspěšných dvou hodinách stopování u hlavní silniční tepny do Splitu, jsme nuceni zakoupit drahé lístky na autobus. Do Splitu dorazíme v odpoledních hodinách.

Zde padlo rozhodnutí, že poprvé za 14 dní odložíme batohy, dáme teplou sprchu a vyspíme se v posteli. Zaplatili jsme 200 kun jakémusi pouličnímu hoteliéroví (jeho nabídka byla nejlevnější) a za 3 minuty už jsme bydleli. Jenže netrvalo dlouho a byli jsme na celém těle pokousaní. Postel už obývaly nějaké jiné živé potvory. Takže jsme stejně nakonec spali ve stanu, který jsme si postavili na zemi vedle postele. Ale nám to náladu nezkažilo. Měli jsme základnu, teplou vodu a místo kde odložit ten nehorázně těžkej batoh. Strávili jsme jeden večer v centru Splitu, došli si na večeri a normálně se vyspali v zamčeném pokoji bez pocitu, že nás někdo okrade či vyžene. Další den už jsme seděli ve vlaku směr Itálie, do kdysi námořní a obchodní velmoci, do Benátek.

V Benátkách jsme batohy uzamkli v úschovně na nádraží a vydali se do města, jen tak na lehkou. Jaká úleva! Benátky jsou krásné město plné lodní dopravy a zajímavé architektury. Domy mají schody vedoucí ode dveří přímo do špinavé vody některého z mnoha vodních kanálů, kde místní parkují lodě - jediný možný místní dopravní prostředek. Na auto v centru nenarazíte. Zato turistů a holubů všude až moc. Italové jsou vyhlášení díky té nejlepší pizze na světě (vždyť ji také vymysleli) a velkému povědomí o alergii na lepek (pšeničnou mouku). Dát si pizzu je pro většinu lidí běžná věc, ale pro mne alergika opravdu svátek. A tak první pizzerie nabízející „senza gluten Pizzu“ byla moje! Po setmění jsme se vydali hledat vhodné místo na spaní. První vhodné místo jsme opustili hned poté, co nám pod nohama proběhla krysa, nebo spíš potkan. Další hezké místo už obýval někdo jiný. Nakonec jsme přespali na dětském hřišti, nahoře na klouzačce, schovaní pod stříškou malého hradu.

Následující den jsme se jen tak potulovali městem, zamotaní v uličkách a zákoutích města. Po obědě jsme se rozhodli město opustit. Jelikož nám naše jízdenka umožňuje



Odyssey cave



cesta skrz ostrov

téměř neomezené přesuny po Evropě, zadali jsme do webové aplikace: Venezia City -> Roma Termíny a za 3,5 hodiny jsme byli v Římě.

Řím. Hned po příjezdu jsme byli varováni kvůli zemětřesení, které bylo vzdálené pouhých 100km od hlavního města Itálie. Nám to těžkou hlavu nedělalo, spíše naši rodiče trnuli hrůzou. Do Říma jsme dorazili ve skvělé náladě a s představou, že není potřeba nic plánovat, nic řešit, prostě někde večer rozložit stan, tam v klidu přespíme

a ráno si uvaříme. Jak moc jsme se zmylili! Našli jsme velký park, kde jsme si mezi dvěma stromy kousek od fontány zavěsili naše dva hamaky a začali jsme vařit. Jelikož to vypadalo na opravdu skvělé místo, rozhodli jsme se tu přenocovat. Země je z horkého dne tak vyhřátá, že hřeje ještě celou noc, báječná představa.

Jenže s přicházející nocí a tmou se začali kolem nás vynořovat podivní lidé. A bylo jich čím dál tím víc. Začali kolem nás chodit a pozorovat nás. Nejdříve jednotlivci, pak i ve dvojicích. Střídali se. Nejdříve nás jen obcházeli, pak jeden přišel až k nám, zastavil se a jen tak na nás koukal. Křikli jsme na něj a on jen stál a stál. Po chvíli se otočil a odešel. V tuto chvíli jsme se začali opravdu bát. Co teď? Měli jsme u sebe na obranu jen dva pepřáky a nůž. Začali jsme urychleně balit naše věci zpět do batohů. Ale nebylo to jednoduché, byla tma. A tak jeden z nás držel baterku, pepřák a hlídkoval, druhý balil. Sbalené batohy jsme dali do hamaků.

Vzali si jen malý batoh se všemi doklady a penězi a poodešli jsme k fontáně, kde bylo osvětlení a odkud by se snáze a jen na lehkou, bez batohů, lépe utíkalo. Pozorovali jsme naše hamaky a ty podivné postavy kolem a přemýšleli, co dál. Asi po 20 minutách jeden z mužů přišel až k nám a řekl něco jako „Robia, Robia“ a odešel. „Skvělý, fakt díky za info, hned je nám líp“. Po půl hodině přišel jiný muž. Dodali jsme si odvahu a oslovili jsme ho, podíval se na nás a odpověděl něco italsky. Protože Rosy mluví trochu španělsky a některá slova jsou si s italštinou podobná a on uměl i něco málo španělsky, rozvinula se strohá konverzace. Dozvěděli jsme se jen, že je to emigrant, ale odkud neřekl. Rosy se ptala na ty ostatní muže kolem, on však buď nerozuměl, nebo dělal, že nerozumí. Po nějakém čase se sebral, řekl, že už musí jít, a odešel. My se rozhodli celou noc nespát a přečkat u fontány do rána. Po nějaké době přišel zase ten první muž, který nás před tím opustil se slovy „Robia, Robia“ a začal mluvit španělsky. Konečně jsme rozuměli. Tedy, já až po překladu do angličtiny od Rosy. A tak jsme se dozvěděli, že jsme si k přenocování vybrali nebezpečné místo (to už jsme sami pochopili), kde místní „gangy“ okrádají spící cestovatele, či turisty nocující v parku. Během spánku vám dají čichnout nějakého ředidla a vy se probudíte až po několika hodinách bez věcí, někdy dokonce i bez oblečení, které jste měli na sobě. Kradou i mezi sebou, jeho právě okradli o mobil. Po dalších radách a informacích, jak to v parku chodí, jsme mu dali nějaké peníze za to, že nás bezpečně vyvede z tohoto místa. Ani nechci domyslet, jak to vše mohlo dopadnout. I takto člověk získává zkušenosti.

Ještě tu noc jsme došli zpět na nádraží. Všechny nádraží v Evropě, a i to v Římě, se zavírají po příjezdu posledního nočního



spaní pod Eiffel tower

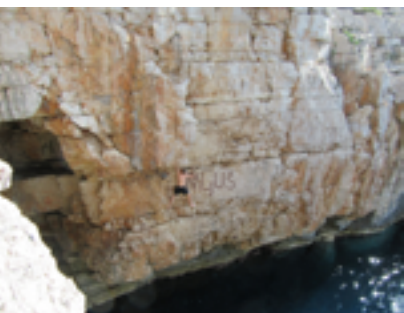
vlaků a otevírají se s prvním ranním vlakem. To znamená, že přibližně mezi jednou až pátou hodinou ranní se dovnitř nedostanete. Přechkali jsme noc před nádražní budovou s ostatními turisty, a bezdomovci. My jsme si však rozdělali stan přímo před vchodovými dveřmi nádraží, to bylo originální. Spánek trval ubohé 2 hodiny, poté následoval budíček: „Buongiorno, this is a trainstation, wake uuup please“.

Následující den byl náročný, nedostatek spánku z předchozího dne a velké vedro k tomu. Ale zase jsme v sobě našli energii a nadšení k objevování nového.

Koloseum. Konečně! Kvůli tomu jsem sem chtěl. Tolik jsem o něm slyšel a teď u něj stojím! Jenže problém. Dovnitř se nesmí ani s malým příručním batůžkem, natož s těmi dvacetikilovými, co každý z nás nosí na zádech. To znamená, že nemůžeme dovnitř? Teď, když už jsme se dostali až sem? Sedíme na batozích, svačime a přemýšlíme, jestli má vůbec cenu čekat tu frontu a někde hledat místo, kde nechat batohy, abychom se podívali dovnitř. Během našeho „chillování“ k nám přistoupil mladý pár z Argentiny a jestli prý nechceme 2 lístky, že oni už musí na vlaka tak se už dovnitř nestihnou podívat. No tak je to jasné. Já hlídám věci, Rosy bere foták a jde dovnitř. Máme přesně 5 hodin do zavření. Každý z nás musí vystát frontu ke vstupu, projít si vnitřek a pak se vystřídat. Rosy byla zpět za hodinu a půl, já též. Pocity nejde popsat. Už jen ta představa, že tohle někdo postavil před 2000 lety...

Po dalších „kulturnostech“ a po velké dávce zmrzliny uleháme na slunci v malém parku naproti famózní Vittoriano Altare Della Patria a upadáme do mikrosněžného spánku asi na 2 hodiny. Probudí nás pískání policejní píšťalky a kolem nás se proženou pouliční prodáváci, kteří se vám na každém rohu snaží prodat víceméně cokoli.

Jelikož jsme chtěli vidět cestu „Via Appia“, dojeli jsme do míst, kde by měla být. Jenže Via Appia je kilometry dlouhá ulice. Nakonec jsme si ji prohlédli celou, z oken autobusu. Unavení jsme dojeli zpět k nádraží, když už byla tma. Na vařiči jsme si ohřáli polévku, rozložili jsme si stan a těšili se, že se konečně po dvou dnech vyspíme. Jenže zase nic. Po 10 minutách nás z místa zvedla



hledání kešek



Dubrovník



Řím-hl.nádraží



Benátky-místo k přespání

projíždějící hlídka police, prý tady nemáme nocovat, mohli bychom být okradeni :-). Na jejich doporučení jsme nádraží opustili. Zkoušeli jsme najít vhodné místo, vždy někde v centru dění, pod světlou, před vchody budov aby na nás bylo vidět a někdo nám popřípadě pomohl. Ale pokaždé, když jsme začali stavět stan, někdo přišel se slovy, že neodejde do té doby, dokud místo neopustíme. Neustále opakovali to samé dokola, okradou vás, okradou vás. Toulali jsme se městem, ani nevím, kam jsme došli. Možná jsme i spali za chůze. Došli jsme k nějakému hotelu. Hlídač vypadal v celku mile, a tak jsem se zeptal, zdali by nevěděl o místě, kde bychom mohli v bezpečí přespát. Ani nevím, v co jsem doufal, snad že nás nechá přespát v té předsíně, kde hlídal. Nenechal. Zvolili jsme jinou strategii. Našli jsme si místo, kde se dá alespoň lehnout do spacáku a rozhodli jsme se střídát po dvou hodinách. A tak zatímco Rosy spala, já jsem dvě hodiny hlídkoval. A abych neusnul (to bychom se jistě probudili bez věcí), chodil jsem stále dokola kolem nějakého sloupu. Po 2 hodinách mě vystřídala Rosy. Usnul jsem na 5 minut a Rosy mě vzbudila, že už jsou to dvě hodiny. „Please, let me sleep“. Já tomu nemohl uvěřit. Nebylo to ani 5 minut. Byl jsem ještě víc unavený než předtím, ale musel jsem ji vystřídat.

Po pár směnách konečně svítání a my můžeme na nádraží. Plán byl přiblížit se vlakem k přístavu a pak trajektem z Itálie na Ibiza a z ní do španělské Barcelony. Dvacetihodinovou cestu trajektem a vidinu spánku na něm nám překazila realita. Lístek na trajekt sice máme s naším Interrail zadarmo, ale místo na trajektu se musí rezervovat a rezervace pro jednoho činí 129 euro. Takže jsme celou situaci rychle přehodnotili.

Po hodinovém kombinování možností vyhrála třicetihodinová cesta vlakem do Paříže.

Ve vlaku jsme se konečně pořádně prospali. Prošli jsme spoustou kontrol, měli jsme zpoždění a dlouhá čekání, ale dali jsme to! Po třiceti hodinách konečně Paříž.

S novou energií jsme vkročili do města. Le Jardin des Tuileries, La Cathédrale Notre-Dame, Les Champs-Élysée, l'Arc de Triomphe a nakonec la Tour Eiffel. To vše v jeden den. Kde jinde přespát, když nemáte zaplacené ubytování v Paříži? No přece přímo pod Eiffelovkou. Batohy tentokrát zůstaly na nádraží a my, bez jakýchkoliv cenností, pouze v hamácích pod touto dominantou Paříže, pod nasvícenou třístametrovou věží. Krásná chladná noc. My se však probouzíme kolem třetí ráno, s divným pocitem, že kolem nás někdo chodí. A už je to tu zase! Tentokrát jsou jenom dva. „Non, ils ne dorment pas efore“ „Ok on attend.“ („Už spěj?“ „Ne, ještě počkej“). Už jsme raději neusnuli.

Brzy ráno vychází slunce, mlha se začíná vytrácet, ale my stále sedíme pod dominantou Paříže. Dnes je poslední den našeho putování, mě čeká cesta do Prahy, Rosy do Bruselu. Své nejnějnější pocity si nechám pro sebe, ale co bych vzkázal nakonec tohoto příběhu je, že některé sny si lze plnit, ale nestačí jen sedět a plánovat. Chce to opravdu vyrazit. Poté, co jsme se dočetli o tomto druhu jízdenky (odkaz v prvním díle), jsme měsíc pracovali a druhý měsíc už jen cestovali. I cesta může být cíl...

Ta další třeba i na jiný kontinent, do Malajsie a Thajska. Tak v příštím díle, na shledanou.

Něco na závěr

Toto číslo je pro mne důkazem, že se na mé škole něco děje. Že jsem obklopen lidmi, kteří chtějí a umějí tvořit, poznávat, učit se životem, vytvářet hodnoty. Ať už cestují, básní, organizují, píší. . . Zkrátka jen líně nevraždí čas.

Moc si cením toho, že mohu být součástí něčeho, jako je postupický občasník. A ještě více si cením každé podpory, které se nám dostává od Vás, spolužáků, čtenářů. Pevně věřím, že se každý začetl, pobavil a obrátil na další list s úsměvem.

Singl je od nás pro Vás, od spolužáků pro spolužáky. Tak si ho užívejte plnými doušky.

Občas ten občasník prostě vyjde.

© Singl 2016
